

נר שמואל

לע"נ ר' שמואל ב"ר יצחק זצ"ל

יום ראשון ל בניסן תשע"ז

שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

קידושין - נ"ח

1. שנינו בברייתא שלר' שמעון המקדש בחולין שנשחטו בעזרה - מקודשת, משמע שסבר שחולין שנשחטו בעזרה אינם איסור דאורייתא. מאי דרך שנינו שסבר: שחולין שנשחטו בעזרה ירפּו. כיצד מתיישב? מה שפסק שמקודשת מדובר דווקא שנשחטה ונמצאת טריפה, וכדשנינו: השוחט את הטריפה, וכן השוחט ונמצאת טריפה, זה וזה חולין בעזרה, ר"ש מתיר בהנאה וחכמים אוסרים.
2. מכר את האיסורי הנאה וקידש בדמיהן, מקודשת. מנין שאיסורי הנאה אינם תופסים את דמיהם? מכך שגילתה התורה בעבודת כוכבים 'היית חרם כמוהו' משמע שבשאר איסורי הנאה שבתורה אינו תופס דמיו. ואין ללמוד מעכו"ם כיון שעכו"ם ושביעית שני כתובים ואין מלמדין. המקור בשביעית - יובל היא קודש תהיה לכם מה קודש תופס את דמיו אף שביעית תופסת דמיה. אמנם לא דורשים שיוצאה לחולין כמו שביעית, 'תהיה' בהוייתה תהא... כיצד לקח בפירות שביעית בשר, אלו ואלו מתבערים בשביעית, חזר ולקח בבשר דגים, יצא בשר נכנסו דגים, בדגים יין, יצאו דגים נכנסו יין... אחרון אחרון נתפס בשביעית והפרי עצמו תמיד בהויותו יהיה. [ואף למ"ד שני כתובים מלמדים, כאן יש מיעוטים שלא ללמוד מהם]
3. משנה - המקדש בתרומות ובמעשרות ובמתנות כהונה ובמי חטאת ובאפר חטאת. כיצד הדין? הרי זו מקודשת, ואפילו הוא ישראל.
4. עולא: טובת הנאה אינה ממון. במשנתנו 'ואפילו ישראל' לכאורה משמע שיש לו בהם טובת הנאה ויכול לקדש בזה. כיצד מתיישב? משנתנו בישראל שנפלו לו בירושה טבלים מבית אבי אמו כהן, וסבר שנחשבים כאילו כבר הורמו המתנות ולכן יכול לקדש בהם והיא תמכרם לכהן.
5. הגונב טבלו של חברו - לרבי משלם לו אף את דמי התרומות והמעשרות שבו, לר' יוסי בר' יהודה - משלם רק דמי חולין שבו. במה נחלקו?
  - א. להו"א האם טובת ההנאה שהיה לו להחליט למי לתת נחשבת ממון.
  - ב. לכו"ע אינה ממון, ומדובר בטבלים שנפלו לו מבית אבי אמו כהן, ונחלקו האם שלא הורמו נחשבים כמי שהורמו.
  - ג. לכו"ע כמי שהורמו וטובת הנאה אינה ממון, ונחלקו האם פוסקים [כדשמואל] שחיטה אחת פוטרת את הכרי ותיבענו על כל התרומה.
  - ד. לכו"ע לא סוברים כשמואל - וכאן הטעם של רבי שקנסו את הגנב.
  - ה. לכו"ע סוברים כשמואל - וטעמו של ר' יוסי בר' יהודה שקנסוהו רבנן לבעל הבית שלא היה לו להשהות טבלו.
6. שנינו: הנוטל שכר לרון דיניו בטלים, להעיד עדותו בטלה, להזות ולקדש, מימיו מי מערה, ואפרו אפר מקלה, ובמשנתנו מבואר שיכול לקדש בהם, כיצד מתיישב? במשנתנו מדוברש מקדשה בשכר הבאה של האפר או מילוי המים. והברייתא בשכר הזאה וקידוש שאין בהם טרחה והם מגוף המצוה ממש.
7. משנה - האומר. אלו דינים הובאו במשנתנו?
  - א. האומר לחבירו צא וקדש לי אשה פלונית והלך וקדשה לעצמו מקודשת לשני. [ובהלך בא להשמיענו כדכתיב בברייתא שנהג בזה מנהג רמאות].
  - ב. האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום, ובא אחר וקידשה בתוך שלשים יום מקודשת לשני. בת ישראל לכהן תאכל בתרומה.
  - ג. מעכשיו ולאחר שלשים יום ובא אחר וקידשה בתוך שלשים יום מקודשת ואינה מקודשת. בת ישראל לכהן או בת כהן לישראל לא תאכל בתרומה.